

Til
Fiskeridirektoratet
Postmottak@fiskeridir.no

Vår dato: 02.07.2021

Deres dato: 14.04.2021

Vår referanse:

Deres referanse: 20/20032

Hørings svar – Forslag til ny forskrift NYTEK22

Sjømat Norge viser til Fiskeridirektoratets høringsbrev av 14.04.21, der direktoratet sendte på høring ny forskrift for krav til teknisk standard for akvakulturanlegg for fisk i sjø, innsjø og vassdrag (NYTEK22), med høringsfrist 13.07.2021.

Sjømat Norge har en klart uttalt 0-visjon for rømming av fisk, og det operative målet er å nå et nivå hvor rømt oppdrettsfisk kun gir en neglisjerbar effekt på villfisken. Sjømat Norge er derfor opptatt av at de tiltak som iverksettes for å redusere risiko for rømming må være hensiktsmessige og forholdsmessige.

Sjømat Norge oppfatter at utkastet til ny forskrift ivaretar formålet om å bidra til å forebygge rømming av fisk gjennom å sikre forsvarlig teknisk standard på anleggene. Vi er fornøyde med at utkastet legger bedre til rette for utvikling og bruk av ny teknologi, og at det åpner for større fleksibilitet, samtidig som aktørene selv gis et tydeligere ansvar for å oppfylle kravene. At utkastet også åpner for levetidsforlengelse for hovedkomponenter og konstruksjonsdeler i forankringssystemet, bidrar til økt mulighet for gjenbruk og ivaretagelse av havbruksnæringens ambisjoner knyttet til bærekraft. Vi er også fornøyde med at utkastet synes å legge til rette for en langt bedre overgangsordning mellom ny og gammel forskrift enn den vi erfarte ved forrige revisjon av NYTEK-forskriften.

Samtidig ser Sjømat Norge behov for å påpeke noen viktige endringsforslag som vi ikke oppfatter vil bidra til å nå målene i tilstrekkelig grad, ikke er tilstrekkelig tydelige, eller ikke bidrar til den ønskede fleksibiliteten som forskriftsutkastet har ambisjoner om. Dette gjelder i særlig grad de foreslåtte bestemmelsene knyttet til sikkerhetsnivået og kontroll av pålitelighet, kravene til forankringsanalysen og noen særlig viktige forhold knyttet til bestemmelsene omkring anleggssertifikatet.

Oppsummering av hovedpunkter i hørings svaret

- Sjømat Norge oppfatter at forskriftens angivelse/omtale av sikkerhetsnivået i §6 er svært viktig, men samtidig uklart formulert. Sjømat Norge foreslår derfor at forskriftens andre og tredje ledd endres for å tydeliggjøre dokumentasjonskravet knyttet til oppfyllelse av forskriftens krav og sikkerhetsnivå for de valgte løsningene.
- Sjømat Norge er fornøyd med at kriteriene knyttet til pålitelighet nå er flyttet fra NS 9415 til forskriften. Samtidig ser vi at når direktoratet nå foreslår en rekke innstramminger i forhold til pålitelighetsnivået, samtidig som det gjennom revisjonen av både NS 9415 og forskriften er kommet inn en rekke andre nye og strengere kriterier og krav, er det viktig at kriteriene for pålitelighetsnivå treffer godt. Dette mener vi ikke at de foreslåtte kriteriene i tilstrekkelig grad gjør, og vi fremmer derfor noen endringsforslag som vi mener i sum vil kunne bidra i riktig retning.

- Sjømat Norge støtter videreføringen fra NYTEK-forskriftens §7, om at inspeksjonsorgan som skal foreta lokalitetsundersøkelser og utstede anleggssertifikat skal være akkreditert som omtalt i bestemmelsens første ledd. Vi støtter også at forskriften foreslås oppdatert i tråd med at ordningen med hovedkomponentbevis fases ut, og at det innføres en ordning for levetidsforlengelse. Sjømat Norge støtter imidlertid ikke at nåværende krav og praksis, som innebærer at også forankringsanalysen skal være gjennomført av akkreditert inspeksjonsorgan, foreslås fjernet. På dette punktet har vi fått svært mange og tydelige innspill fra våre medlemsbedrifter. Dette er det en rekke årsaker til som vi omtaler nærmere i vårt høringsvar.
- Sjømat Norge er fornøyd med at forskriftsutkastet viderefører ordningen med anleggssertifikat. Den foreslåtte ordningen oppfattes, forutsatt noen viktige endringer i andre ledd, å kunne bli mer fleksibel enn dagens ordning. Dette er en fleksibilitet som har vært etterspurt av ulike aktører i havbruksnæringen i mange år. Vi støtter derfor hovedlinjene i forslaget, men understreker behovet for at noen viktige endringer i vilkårene i andre ledd, punktene 1) og 3), må komme på plass. Disse endringene er i korthet knyttet til at anleggssertifikatet må kunne utstedes basert på utlagt og inspisert forankring, men før montering av anlegget for øvrig. Videre må verifikasjonen av utlegg knyttes opp mot utsett av fisk og ikke opp mot utstedelsesdato for anleggssertifikatet. Uten disse endringene løser ikke forslaget utfordringene med dagens ordning.

Sjømat Norge er svært tilgjengelig for og bidrar om ønskelig gjerne med ytterligere kommentarer eller utdyping av våre innspill til de ulike bestemmelsene som er foreslått i utkastet til NYTEK22.

Kommentarer til bestemmelsene som er foreslått under hvert kapittel

Forskriftens kapittel 1

§4 Definisjoner

Sjømat Norge har ingen spesielle kommentarer til de foreslåtte definisjonene. Det er imidlertid viktig at disse er harmonisert med tilsvarende definisjoner gitt i NS 9415:2021.

Forskriftens kapittel 2

§5 Ansvar etter denne forskriften.

Innehaver skal sikre at kravene i forskriften er oppfylt, med mindre annet er bestemt i denne forskriften.

Vare- og tjenesteprodusenter skal sikre at varer og tjenester de produserer eller leverer oppfyller kravene i denne forskriften.

Sjømat Norge er positiv til at myndighetene ønsker å tydeliggjøre hvem som har ansvaret etter forskriften. Samtidig er det viktig at ansvaret begrenses til forhold som ansvarshavende kan ha en faktisk og reell innflytelse over. Sjømat Norge oppfatter at intensjonen med første ledd i bestemmelsen er å tydeliggjøre at innehaver har det overordnede ansvaret for at akvakulturanlegget, med dets tilhørende utstyr og komponenter, oppfyller kravene i forskriften. Slik bestemmelsen i første ledd nå står, mangler den en nødvendig/tydelig avgrensning, og vi foreslår derfor at ordlyden i bestemmelsen endres slik at det klart framgår at innehavers ansvar er å sikre at kravene til akvakulturanlegget i forskriften er oppfylt, med mindre annet er bestemt i forskriften. Uten denne avgrensingen vil innehaver kunne oppfattes å ha et overordnet ansvar også utover forhold som innehaver verken har eller kan ha et ansvar for.

§6 Dokumentasjon for oppfyllelse av krav

Det skal til enhver tid kunne dokumenteres at kravene i forskriften er oppfylt. Dokumentasjonen skal være skriftlig.

Krav i kapittel 3, 4 og 5, samt § 36 og § 47 i denne forskrift kan oppfylles ved bruk av NS 9415:2021, europeisk standard, nasjonal standard i EØS-området eller internasjonal standard med tilsvarende sikkerhetsnivå.

Ved bruk av andre løsninger enn de som er angitt i NS-9415:2021, skal det dokumenteres at den valgte løsningen oppfyller forskriftens krav og at sikkerhet mot svikt eller ulykke som kan føre til rømming av fisk er tilsvarende eller bedre enn i NS 9415:2021.

Sjømat Norge oppfatter at forskriftens angivelse/omtale av sikkerhetsnivået i denne bestemmelsen er svært viktig, men samtidig noe uklart formulert. Blant annet fordi det i andre ledd gis et inntrykk av at alle nevnte standarder / typer standarder tilsynelatende er likestilte hva sikkerhetsnivå angår i forhold til oppfyllelse av en rekke av forskriftens krav. Først i tredje ledd sies det indirekte at sikkerheten mot svikt eller ulykke som kan føre til rømming av fisk, uansett hvilken standard som skal brukes, må være tilsvarende eller bedre enn i NS 9415:2021. Sjømat Norge foreslår at ordlyden i forskriftens andre og tredje ledd endres for å tydeliggjøre dokumentasjonskravet som er foreslått og som er knyttet til oppfyllelse av forskriftens krav og sikkerhetsnivå for de valgte løsningene:

«Krav i kapittel 3, 4 og 5, samt § 36 og § 47 i denne forskrift, kan oppfylles ved bruk av NS 9415:2021. Ved bruk av andre standarder enn NS-9415:2021, eksempelvis europeisk standard, nasjonale standarder i EØS-området eller andre internasjonale standarder, skal det dokumenteres at den valgte løsningen oppfyller forskriftens krav og at sikkerhet mot svikt eller ulykke som kan føre til rømming av fisk er tilsvarende eller bedre enn det som følger av NS 9415:2021.»

Imidlertid vil Sjømat Norge bemerke at teksten er veldig klar på at benchmark for alternativene til standarder er NS 9415. Samtidig sies det ingenting, eller gis ingen referanse til, hvordan man skal vurdere sikkerhetsnivået som måtte følge av standarden. Likevel gis det pålegg om å dokumentere samsvar. En leverandør av teknisk utstyr i EØS, utenfor Norge, kan f.eks. levere teknisk utstyr for akvakultur til mange land basert på oppfyllelse av en annen relevant standard som faller inn under første ledd i utkastet til § 6. Problemet er imidlertid at kunden må dokumentere samsvar (uten nærmere spesifisering av hvordan) med sikkerhetsnivået i NS9415. Derved vil leverandøren kostnadmessig ha en konkurransemessig ulempe ved levering av varer i Norge, selv om sikkerhetsnivået er det samme. Da er det vanskelig å skjønne at kravet i forskriften ikke er en teknisk handelshindring innenfor EØS. Snur vi det rundt, vil norske kjøpere ha en konkurransemessig ulempe i forhold til kjøp av utstyr i EØS til bruk i Norge, sammenliknet med akvakulturkonkurrenter f.eks. i Irland, selv om "norsk" sikkerhetsnivå er tilfredsstillt. Sjømat Norge ber derfor om at innholdet i § 6 formuleres slik at eventuelle tekniske handelshindre unngås. Dette kommer i tillegg til forslaget om å endre ordlyden i det foreliggende utkastet til § 6.

§8 Overordnet krav til prosjektering, utførelse, bruk og vedlikehold

Akvakulturanlegg og dets komponenter skal prosjekteres, utføres, brukes og vedlikeholdes i samsvar med beste praksis og beste kunnskap og med tilfredsstillende sikkerhet mot svikt eller ulykke som kan føre til rømming.

Prosjektering og utførelse skal sikre at relevante krav i kapittel 4 og 5 er oppfylt. Utførelse skal være i henhold til produksjonsunderlag.

Bruk og vedlikehold skal sikre at relevante i krav i kapittel 4, 5 og 9 er oppfylt.

Sjømat Norge registrerer at det i bestemmelsens første ledd gis krav om samsvar med «beste praksis» og «beste kunnskap». Rent konkret finnes det i dag ikke en definert beste praksis eller kunnskap for ulike akvakulturanlegg for fisk i sjø, innsjø og vassdrag. Dermed står en i fare for at det her gis et krav som både vil være vanskelig å tolke og definere entydig til enhver tid og for enhver driftsform, sikre etterlevelse av i praksis, og i tillegg vanskelig å føre tilsyn med.

Akvakulturnæringen er innovativ og vil måtte tilpasses ut fra en rekke ulike forhold knyttet både til art, lokalitet og teknologi. Vi er enig i det Fiskeridirektoratet påpeker i høringsnotatet, om at «Terskelen for hva som er «tilfredsstillende» sikkerhet mot svikt eller ulykke vil endres i takt med utviklingen av teknologi, metoder, kunnskap, beste praksis og anerkjente normer i næringen.» Samtidig mener vi nettopp på denne bakgrunn, at forskriftsteksten heller burde bruke adjektiv som «tilfredsstillende», «anbefalt», eller «anerkjent» heller enn «beste» også når kravene stilles til praksis og kunnskap. Dette vil også bedre kunne ivareta det faktum at det oftest finnes flere anerkjente metoder/praksis/kunnskap som ved riktig bruk vil gi et tilfredsstillende resultat. Vi registrerer også at de faglig kompetente kan ha divergerende syn på hva som til enhver tid vil være beste praksis og kunnskap, men likevel kan enes om en anerkjent eller tilfredsstillende måte å gjøre ting på. Utvikling av standarder, der både tilfredsstillende metodikk, forhold omkring kost/nytte og ulike oppfatninger av hva som til enhver tid totalt sett er oppnåelig og anbefalt skal beskrives, er ett eksempel på at bruken av «beste praksis og beste kunnskap» både kan være og kan oppfattes ulikt i ulike sammenhenger. Begrepsbruken vil derfor være en uheldig formulering i forskriften så lenge det ikke finnes noen referanse til hva som definerer beste praksis.

Vi registrerer samtidig at tilsvarende formulering (til enhver tid beste praksis og beste kunnskap) også benyttes som krav til lokalitetsanalysen i §9, andre ledd. Selv om det i forhold til denne bestemmelsen angis i § 6 at f.eks. NS 9415:2021 vil kunne brukes som en mulig referanse på hva beste praksis eller kunnskap i denne sammenhengen vil kunne være, oppfatter vi at formuleringen er uheldig.

Forskriftens Kapittel 3. Lokalitetsundersøkelse

§9 Krav til lokalitetsundersøkelse

For akvakulturanlegg skal det foretas en lokalitetsundersøkelse som minimum omfatter kartlegging og kvantifisering av følgende forhold:

a) fysiske forhold på lokaliteten, herunder batymetri og bunnforhold, og

b) miljøforhold på lokaliteten for følgende parametere:

- 1. tidevannsnivåer og høy- og lavvannstand,*
- 2. strøm,*
- 3. vind,*
- 4. bølger og*
- 5. is- og snøforhold, herunder nedising, drivis og innfrysing.*

Lokalitetsundersøkelsen skal foretas og dokumenteres i samsvar med til enhver tid beste praksis og beste kunnskap om aktuelle fremgangsmåter og miljøforhold, herunder måle- og beregningsmetoder. Lokalitetsundersøkelsen skal dokumenteres i en lokalitetsrapport. Lokalitetsrapporten skal kunne brukes som grunnlag for prosjektering av akvakulturanlegg på lokaliteten i samsvar med § 8 og § 11. Alle fremgangsmåter og all innsamling, behandling og bearbeiding av data og målinger skal dokumenteres i lokalitetsrapporten.

Lokalitetsrapporten skal inneholde topografisk kart over lokaliteten som minimum skal angi følgende:

- a) målepunkt for strøm,*

b) rapporteringspunkt for bølgeforhold og

c) området på lokaliteten hvor akvakulturanlegget kan ligge.

Lokalitetsundersøkelsen og lokalitetsrapporten skal til enhver tid være representativ for hele området på lokaliteten der akvakulturanlegget kan ligge.

Lokalitetsrapporten skal være tilgjengelig på det aktuelle akvakulturanlegget eller anleggets tilhørende landbase.

Sjømat Norge registrerer at det i første ledd, bokstav a) gis krav om kartlegging og kvantifisering av «fysiske forhold på lokaliteten, herunder batymetri og bunnforhold». (våre understrekinger) Både i gammel og nylig revidert utgave av NS 9415 stilles det krav til at lokalitetens dimensjonerende fysiske miljøforhold, bunntype og bunntopografi, som minimum skal undersøkes. Det ble i forbindelse med den nylig gjennomførte revisjonen av standarden diskutert om bunnforhold også burde være med som en obligatorisk del av lokalitetsundersøkelsen. Dette ble imidlertid forkastet, da både dagens erfaring og kravet om dokumentert kontroll av utlagt forankring tilsier at det ikke i tillegg er behov for nærmere undersøkelser av bunnforhold for det store flertallet av de lokalitetene og forankringstypene som benyttes. Det er derfor viktig at ikke forskriften innfører et krav som vil kunne oppfattes å innebære en full geologisk undersøkelse av bunnen for alle akvakulturanlegg. Et slikt krav vil, så langt vi kan se, heller ikke være proporsjonalt i forhold til kost/nytte for det store flertallet av lokalitetene i bruk. NS 9415:2021 påpeker at risikovurderingen eventuelt skal kunne tilsi om det foreligger et behov for et utvidet omfang av lokalitetsundersøkelsen, herunder utvidete geotekniske undersøkelser. Vi mener derfor at det for framtidige akvakulturanlegg til havs uansett vil bli foretatt undersøkelser av bunnforholdene når dette er nødvendig. Dette gjøres i dag for andre typer større konstruksjoner til havs. Sjømat Norge oppfatter derfor at undersøkelse av bunnforhold ikke bør angis som et obligatorisk krav for alle akvakulturanlegg i denne bestemmelsens første ledd, bokstav a), men heller erstattes av et krav om at bunntype skal angis. Det bør eventuelt også vurderes om batymetri skal erstattes av det norske ordet bunntopografi (ref. NS 9415).

I bestemmelsens fjerde ledd står det «Alle fremgangsmåter og all innsamling, behandling og bearbeiding av data og målinger skal dokumenteres i lokalitetsrapporten.» Med erfaring fra uheldig praksis når det gjelder en svært bokstavelig tolking av bestemmelser i andre forskrifter som innebærer at «alle» og «all».....skal oppfylle osv, foreslår vi at ordene «alle» og «all» tas ut i starten av fjerde ledd.

Forskriftens Kapittel 4. Generelle krav til akvakulturanlegg og dets komponenter

§11 Krav til utforming, laster og kapasitet

Akvakulturanlegg skal være utformet slik at det er tilpasset sitt bruk og slik at:

- a) et rømmingssikkert samvirke mellom komponenter er ivaretatt,
- b) det ikke forekommer utilsiktet kontakt mellom komponenter,
- c) det har tilstrekkelig sikkerhet mot rømming av fisk som følge av overskylling og nedtrekk, og
- d) det er lagt til rette for ettersyn og vedlikehold.

Laster som kan virke på akvakulturanlegg og dets komponenter, inkludert ved ulykkestilstander, skal fastsettes. Der flere laster kan opptre samtidig, skal den mest ugunstige lastkombinasjonen legges til grunn. Miljølaster skal ha returperiode på minst 50 år. Miljølaster skal fastsettes på grunnlag av miljøforhold på lokaliteten, jf. § 9.

Akvakulturanlegg og dets komponenter skal til enhver tid ha tilstrekkelig kapasitet til å motstå laster og lastkombinasjoner som kan oppstå i løpet av den dimensjonerende brukstiden.

Sjømat Norge støtter forskriftens krav om at akvakulturanlegget skal være utformet slik at det er tilpasset sitt bruk, og at et rømmingssikkert samvirke mellom komponenter må være ivaretatt. Vi

oppfatter imidlertid i denne sammenheng at første ledds underpunkter merket b) og c) i virkeligheten er, eller beskriver deler av hva et rømmingssikkert samvirke innebærer, og derfor heller bør framkomme i forskriftsteksten som beskrivende underpunkt under første ledd a).

I bestemmelsens andre ledd står det at «Miljølaster skal ha returperiode på minst 50 år.» Det oppfattes at dette kravet bare vil gjelde for bruddgrensetilstand, og ikke for bruksgrensetilstand. Dette bør også framkomme klart av forskriftsteksten.

Vi foreslår videre at forskriftsteksten endres til «Miljølaster skal oppgis med en returperiode på minst 50 år». Dette vil være mer i samsvar med praksis og krav i standarden (NS 9415:21).

§ 12 Kontroll av prosjektering og utførelse

Den som foretar prosjektering eller utførelse av ekstrautstyr i pålitelighetsklasse 2 eller hovedkomponenter i pålitelighetsklasse 2 eller pålitelighetsklasse 3, skal foreta egenkontroll og sidemannskontroll av slike aktiviteter. Eksternt foretak skal foreta utvidet kontroll av prosjektering og utførelse av hovedkomponenter i pålitelighetsklasse 3.

Kravene til pålitelighetsklasse 3 gjelder for kontroll av prosjektering og utførelse av:

- a) innhegning og flyter dersom antall fisk i en innhegning overstiger 200 000 individer,*
- b) flyter dersom antall fisk i felles flyter overstiger 200 000 individer,*
- c) posisjoneringssystem dersom antall fisk i felles posisjoneringssystem overstiger 1 500 000 individer og*
- d) hovedkomponenter i akvakulturanlegg plassert på en lokalitet hvor signifikant bølgehøyde kan overstige 5 meter i en sjøtilstand med 50års returperiode, jf. § 9.*

Kontroll av prosjektering og utførelse av hovedkomponenter og ekstrautstyr skal ellers oppfylle kravene til pålitelighetsklasse 2.

Ulike hovedkomponenter kan ha ulik pålitelighetsklasse. Deler av en hovedkomponent som ikke kan påvirke rømming av fisk kan ha annen pålitelighetsklasse enn resten av hovedkomponenten.

Siden pålitelighetsklasser, som definert og beskrevet i NS-EN 1990, første gang ble tatt inn i NS 9415 for å fastsette krav til kontroll av prosjektering og utførelse av hovedkomponenter og det flytende akvakulturanlegget, er det gjennomført en lang rekke tiltak i akvakulturnæringen med tanke på å redusere risiko for rømming av fisk. NS 9415 har gjennomgått to omfattende revisjoner, hver gang med vesentlig økte kriterier og krav til sikkerhet, robusthet og kontroll, og med mindre rom for skjønn både for innehavere av akvakulturtilatelse og vare- og tjenesteleverandører til akvakulturnæringen, som resultat.

Den første tekniske forskriften (2004) ble erstattet av revidert NYTEK-forskrift i 2012. Denne innførte blant annet krav om anleggssertifikat, flere og strengere dokumentasjonskrav, krav om fortøyningsanalyse utført av akkreditert inspeksjonsorgan for alle anlegg, og krav om inspeksjon av utlagt fortøyning etter utlegg. Videre ga den utvidete krav til produktsertifisering og til system for sporing og avvikshåndtering til utstyrproduzentene, og skjerpede krav til verksteder som reparerer nøter. Rømmingsutvalg og offentlige rømmingskommisjoner og ekspertutvalg har, sammen med flere årlige kurs i rømmingssikring siden 2005, bidratt til høyt fokus på rømmingssikring både i forvaltning og blant næringsaktørene, FoU-miljøene har bidratt til ny kunnskap både omkring drift og «rømmingssikkert» utstyr, samt nye muligheter for god kontroll og overvåking.

Samlet sett har «NYTEK-regimet», milliardinvesteringer i nytt og mer tilpasset og robust utstyr og alle de andre tiltakene siden 2006, da en begynte å få effekt av NYTEK-regimet, gitt en nedadgående trend for antall rømte fisk. Det har etter 2006 vært totalt 5 rømmingstilfeller der mer enn 100 000 fisk (alle arter) har rømt fra flytende akvakulturanlegg. Den siste av disse

hendelsene var i 2014, da nesten 120 000 fisk rømte i forbindelse med en brann på en merd. Ingen av de 5 nevnte rømmingstilfellene innebar totalhavari av en hel merd. Dette vitner om at samsvar med NS 9415:2009, NYTEK:2012 og alle de andre tiltakene som er gjennomført i havbruksnæringen de siste 15-20 årene har hatt en tilsiktet og god effekt. I samme periode har produksjonen økt fra ca 600 000 tonn slaktet laks i 2006, til ca 1400 000 tonn slaktet laks de siste årene. Nå er NS 9415 igjen revidert, og en rekke nye og skjerpene krav er tatt inn både knyttet til prosjektering og samvirke mellom komponenter, til lokalitetsundersøkelsen, til forankring og kontrollen av denne, til overskylling og til ekstrautstyret og brukerhåndbøkene. I tillegg omhandles også nytt utstyr og nye driftskonsept både i standarden og i forskriften som nå ligger ute til høring.

På denne bakgrunn mener Sjømat Norge i utgangspunktet at tiden ikke er inne for en ytterligere innskjerping av dagens krav knyttet til kriteriene for pålitelighetsklassene som foreslått i §12 a) og b). Samtidig ser Sjømat Norge at disse bestemmelsene ikke foreslår et tiltak som i seg selv vil virke direkte innovasjonshemmende eller ha en innbakt risiko for å kunne øke heller enn redusere risikoen for rømming totalt sett. Dette er klar motsetning til dagens antallsbegrensning på 200 000 fisk, som vi finner i akvakulturdriftsforskriftens § 47 a), og som vi mener virker klart innovasjonshemmende i dagens situasjon med nye typer konstruksjoner. Bestemmelsen bidrar i beste fall kun til å redusere størrelsen/mulig konsekvens av et eventuelt totalhavari av en innhegning/flyter/konstruksjon. Gjennom samtidig å skape et behov for flere enheter, og med et derav følgende behov for flere arbeidsoperasjoner, bidrar en antallsbegrensning i dagens situasjon, sannsynligvis heller til å øke enn til å redusere rømmingsrisikoen totalt sett. Under vil vi begrunne dette synspunktet nærmere.

Målet må være å redusere risikoen for uakseptabel genetisk påvirkning på villfisk

Sjømat Norge har en klart uttalt 0-visjon for rømming av fisk, og det operative målet er å nå et nivå hvor rømt oppdrettsfisk kun gir en neglisjerbar effekt på villfisken. Sjømat Norge er derfor opptatt av at de tiltak som iverksettes for å redusere risiko for rømming må være hensiktsmessige og bidra i riktig retning. Vurderinger knyttet til tiltak for å redusere risiko for rømming er i utgangspunktet positivt og helt nødvendig. Sjømat Norge mener imidlertid fortsatt, slik vi også ga uttrykk for under høringen av forskriftsutkastet til driftsforskriftens §47a i 2010, at å sette begrensninger i antallet fisk i merd ikke er en hensiktsmessig måte å redusere risiko på. Erfaringene etter at denne bestemmelsen ble innført, med virkning fra 01.01.11, tilsier heller ikke at denne bestemmelsen reelt sett har bidratt til redusert risiko som følge av rømming av fisk. «NYTEK-regimet» har sammen med høyt fokus på kunnskap og holdningsendring bidratt til å redusere risiko. I motsetning til tidlig på 2000-tallet, oppfattes ikke lenger de viktigste årsakene til rømming av fisk å være knyttet til teknisk svikt, men til arbeidsoperasjoner. Bestemmelser knyttet til begrensninger i antallet fisk i en innhegning, vil implisitt føre til behov for et økt antall innhegninger, eller merder, dersom produksjonen av fisk ikke samtidig skal reduseres. Dette medfører i neste ledd en økning i antallet arbeidsoperasjoner som skal gjennomføres på anleggene.

Vi mener fortsatt at målet må være å redusere risikoen totalt sett. Vi trenger derfor både sannsynlighetsreduserende og konsekvensreduserende tiltak. Samtidig må vi unngå tiltak som f.eks. isolert sett og i sjeldne tilfeller kan redusere konsekvensen ved en rømmingshendelse, men som samlet likevel bidrar til å øke sannsynligheten for at flere hendelser inntreffer under daglig drift. Sjømat Norge mener at § 47 a) er et eksempel på det siste.

Bruk av færre / eventuelt større oppdrettsmerder er risikoreduserende på en rekke områder. Det medfører enklere kontroll, mer oversiktlig ettersyn og vedlikehold, samt færre risikopunkter på

det enkelte anlegg. Behovet for antall arbeidsoperasjoner med tilhørende nothåndtering og båtanløp reduseres også. På vårutsettet på Nordmøre og i Sør-Trøndelag i 2010 ble det satt ut mer enn 200 000 fisk i 49 av 97 merder. Med en antallsbegrensning på 200 000 fisk, viste beregninger den gang at dette ville tilsi et behov for 36 % flere produksjonsheter. Eksempelet viser klart at et krav om mindre fisk i hver merd fører til flere merder i sjøen, og en tilnærmet tilsvarende økning i antallet arbeidsoperasjoner. En nylig gjennomgang av omstendighetene ved rømming 2014-2020, gjennomført av Fiskeridirektoratet, viser at 63 % av rømmingshendelsene skjedde i forbindelse med arbeidsoperasjoner.

Sjømat Norge mener derfor at det i dagens situasjon er viktigere og riktigere å fortsette arbeidet som man alt har sett effekt av: Å øke sikkerheten og redusere sannsynligheten for rømminger, framfor å innføre ytterligere krav for å redusere konsekvensen av store enkeltrømminger som statistisk sjelden inntreffer. Sjømat Norge foreslår derfor at en fortsetter å fokusere på å redusere sannsynlighetsdelen av risikobildet, og fokuserer på sikkerheten, noe som også tidligere har vært hovedtankegangen i NYTEK-forskriften. På dette området er det nettopp gjennomført et stort arbeid gjennom revisjonen av NS 9415. Der er det tatt inn en rekke nye kriterier og krav, blant annet knyttet til prosjektering, samvirke mellom komponenter, overskylling, kontroll av forankring, ekstraustyr mv., som vi oppfatter vil bidra konstruktivt til å øke sikkerheten og redusere sannsynligheten for rømming av fisk ytterligere.

Er det behov for en harmonisering?

Det vises i høringsnotatet til at det er ønskelig å harmonisere bestemmelsen omkring pålitelighet i NYTEK22 med bestemmelsen omkring antallsbegrensning i akvakulturdriftsforskriften: *«Kravene i andre ledd bokstav a og b innebærer en innskjerping av dagens krav ettersom man går fra 500 000 fisk til 200 000 fisk for innhegning og flytere. Bakgrunnen for innskjerpingen er å sikre samsvar med akvakulturdriftsforskriften § 47a ettersom formålet med det kravet også er å redusere risiko for rømming av fisk. Endringen vil bidra til at regelverket blir konsistent og at forskriften harmoniserer med myndighetenes øvrige vurderinger av rømmingsrisiko.»*

Dette er et hensyn man ikke valgte å ta ved forrige revisjon av NYTEK-forskriften. Snart 10 års erfaring med å ha ulike krav knyttet til kontroll av prosjektering og utførelse for hovedkomponenter og det flytende akvakulturanlegget i den tekniske forskriften, og en antallsbegrensning pr merd i driftsforskriften, tilsier heller ikke at en harmonisering av disse tallene i seg selv er nødvendig. Det er derimot flere forhold, i tillegg til de vi allerede har nevnt over, som tilsier det motsatte. Eller at man heller burde se på om det er nødvendig, hensiktsmessig, og totalt sett risikoreduerende i forhold til rømming å opprettholde antallsbegrensningen i akvakulturdriftsforskriften. Ved å harmonisere tallene i disse to bestemmelsene, vil resultatet for konstruksjoner/innhegninger, der det av ulike årsaker er ønskelig å ha flere fisk i innhegningen/flyteren, bli at «når antallet fisk i innhegning og flyter dersom antall fisk i en innhegning overstiger 200 000 individer», eller i «flyter dersom antall fisk i felles flyter overstiger 200 000 individer», må en både opp i en høyere pålitelighetsklasse for utstyret/anlegget i henhold til NYTEK22, og dessuten søke om dispensasjon fra akvakulturdriftsforskriften. Erfaring har i tillegg vist at slike dispensasjoner kun gis som midlertidige. Resultatet er at en antallsbegrensning både virker sterkt innovasjonshemmende, og bidrar til stor uforutsigbarhet for næringsaktørene. Bestemmelsen er etter Sjømat Norge sitt syn i tillegg både kostnadsdrivende og svært uforholdsmessig; ikke minst tatt i betraktning at selve antallsbegrensningen på 200 000 fisk, totalt sett, sannsynligvis heller bidrar til å øke heller enn å redusere risikoen for rømming.

I 2015 ble OURO etablert. Basert på en utvidet nasjonal overvåking av innslaget av rømt fisk i elv, gjennom målrettede tiltak over år, har OURO sørget for redusert innslag av rømt oppdrettslaks i laksevassdrag over hele landet. Dette har, i motsetning til en antallsbegrensning av fisk i merd, i

mange situasjoner vist seg å være svært effektive og godt fungerende tiltak for å redusere konsekvenser av rømming av fisk. OURO kommer i tillegg til beredskapsplaner på de enkelte anleggene som inneholder oversikt over hvordan rømming kan oppdages, begrenses og gjenfangst effektiviseres.

Sjømat Norge støtter Fiskeridirektoratets ønske om fortsatt å knytte en antallsbegrensning til kriteriene for kontroll av prosjektering og utførelse. Men vi kan ikke i fortsettelsen ha to ulike forskriftsbestemmelser som gir begrensninger knyttet til 200 000 fisk i innhegning, med hver sitt tilhørende krav om ekstra tiltak, og der den ene bestemmelsen i tillegg både virker innovasjonshemmende, er kostnadsdrivende og arealkrevende, og dessuten sannsynligvis heller bidrar til å øke enn å redusere risiko for rømming av fisk totalt sett.

Kriteriene foreslått i punktene c) og d)

Vi støtter Fiskeridirektoratets forslag om å øke grensen for antallet fisk i felles posisjoneringssystem til 1 500 000 individer. Dette vil, som Fiskeridirektoratet framholder i sitt høringsnotat, bidra til å hindre at ikke flertallet av dagens akvakulturanlegg faller inn under pålitelighetsklasse 3. Dette er et viktig poeng i seg selv, idet NS-En 1990, som bruker pålitelighetsklasser for å fastsette krav til kontroll av prosjektering og utførelse, angir pålitelighetsklasse 2 som «normal» pålitelighetsklasse for akvakulturanlegg.

I bestemmelsens andre ledd bokstav d), finner vi den tredje foreslåtte innskjerpelsen knyttet til når pålitelighetsklasse 3 skal benyttes. Bestemmelsen er knyttet til miljøforhold på lokaliteten, og Sjømat Norge er svært usikker på om, og i hvor stor grad, dette er et hensiktsmessig og treffsikkert kriterium. Generelt vil parametere som bølgehøyde og strøm gi varierende påvirkning og ha ulik betydning på ulike lokaliteter, og ikke minst på ulike konstruksjonstyper. For nedsenkbare anlegg, som vi de aller siste årene har sett flere ulike varianter av, vil det foreslåtte kriteriet ikke være relevant. For andre typer anlegg vil faktisk innvirkning av signifikant bølgehøyde, men også av bølgetype variere mye, avhengig av anleggets utforming og beliggenhet og miljøforhold for øvrig. Sjømat Norge kan derfor ikke støtte dette forslaget slik det nå står. Vi er imidlertid åpne for å diskutere nærmere hvordan rømmingssikring tilpasset konstruksjonstyper, som vi så langt har liten erfaring med i akvakultursammenheng, blir tilstrekkelig ivaretatt gjennom kontroll av pålitelighet relatert til ulike miljøforhold. Dette kan eksempelvis være krav om høyere pålitelighetsklasse for anleggstyper med mindre fleksibilitet enn flertallet av dagens tradisjonelle anleggstyper. I praksis kan dette da eventuelt bety at det for fleksible og åpne akvakulturanlegg settes en grense som foreslått ved signifikant bølgehøyde H_s over 5m før krav om pålitelighetsklasse 3 slår inn. Dette forutsetter at kravet kan oppfylles gjennom dagens sertifiseringsordning. For øvrige anlegg skal en klassifisering i pålitelighetsklasse 2 eller 3 forankres gjennom en risikovurdering.

§ 13 Krav til materialer

Materialer som skal brukes i eller på akvakulturanlegg skal ha egenskaper som gir akvakulturanlegget og dets komponenter tilfredsstillende kapasitet og bestandighet gjennom hele den dimensjonerende brukstiden.

Materialer skal velges med hensyn til:

- a) kravene til laster, jf. §11,*
- b) alle bruks- og driftsforhold som kan oppstå i løpet av den dimensjonerende brukstiden og*
- c) planer for inspeksjon, vedlikehold, reparasjon og utskifting.*

Sjømat Norge foreslår at det i andre avsnitt a) bør stå «Kravene til laster og kapasitet».

Med samme begrunnelse som gitt under våre kommentarer til §9, foreslår vi at ordet «alle» i starten av andre ledd b) «*alle bruks- og driftsforhold som kan oppstå i løpet av den dimensjonerende brukstiden*» tas ut av bestemmelsen for å unngå en utilsiktet «firkantet» tolking av bestemmelsen.

§15 Krav til merking

Sertifiserte produkter og produkter med levetidsforlengelse etter kapittel 7 skal være merket med et unikt produktnummer eller unikt serienummer, slik at hvert produkt kan identifiseres.

Ekstraustyr skal være merket med det årstallet og den måneden ekstraustyret ble produsert.

Merking etter første og andre ledd skal være leselig, permanent, bestandig og vanskelig å manipulere.

Sjømat Norge foreslår at ekstraustyr bør merkes med et eget, unikt ID-nummer som identifiserer batchen. Dersom det bare skal merkes med det årstallet og den måneden ekstraustyret ble produsert, vil dette kunne bli for unøyaktig både med tanke på å sikre sporing internt i produksjonen og ved levering til kunde.

Kapittel 5. Krav til spesifikke komponenter mv.

§18 Krav til innhegning

Innhegning skal ha tilstrekkelig strukturell kapasitet til å oppfylle dens hovedfunksjon, jf. § 4.

Maskeåpning i notpose og notpanel skal være tilpasset fiskens størrelse, slik at fisken ikke kan slippe gjennom notpose eller notpanel.

Inn- og utløp i lukket innhegning skal være sikret mot rømming av fisk. Lukket innhegning skal være sikret mot overfylling som kan føre til rømming av fisk. Lukket innhegning som er avhengig av innvendig overtrykk for å beholde sin form skal utstyres med redundante tiltak for å hindre tap av overtrykk.

Bestemmelsen omkring maskeåpning som foreslås i andre ledd, er i denne sammenheng i seg selv ikke et teknisk relatert krav, og er i utgangspunktet verken relatert til lokalitetsforhold, dimensjonering eller kapasitet, selv om det samtidig er et grunnleggende rømmingsforebyggende krav som er direkte knyttet til driften til enhver tid på en lokalitet (art og størrelse på fisken). Bestemmelsen finnes derfor allerede også i fjerde ledd i akvakulturdriftsforskriftens § 37: «*Maskeåpning i notpose skal være tilpasset fiskens størrelse, slik at fisken ikke kan slippe gjennom notposen.*» Når det i denne høringen samtidig foreslås å revidere denne bestemmelsen i akvakulturdriftsforskriften, slik at bestemmelsen også ivaretar notpanel, ser Sjømat Norge ikke behovet for at en identisk bestemmelse skal stå i begge forskriftene. Vi foreslår på denne bakgrunn at regelverket totalt sett forenkles ved at § 18 andre ledd tas ut av denne forskriften, men oppdateres slik Fiskeridirektoratet foreslår i § 37 i akvakulturdriftsforskriften.

Kapittel 6. Krav om akkreditering

§27 Krav til akkrediterte inspeksjonsorgan

Inspeksjonsorganer som skal foreta lokalitetsundersøkelser, utstede anleggssertifikat eller utstede bevis for levetidsforlengelse, skal være akkreditert etter gjeldende norsk europeisk standard, nasjonal standard i EØS-området eller internasjonalt akkrediteringsstandard for inspeksjonsorgan.

Akkrediterte inspeksjonsorganer skal oppfylle krav til uavhengighetstype A eller C etter gjeldende norsk eller internasjonalt akkrediteringsstandard for inspeksjonsorgan.

Inspeksjonsorganer som utsteder anleggssertifikatet eller levetidsforlengelse kan ikke inspisere akvakulturanlegg eller hovedkomponenter hvor inspeksjonsorganet selv har deltatt i prosjektering eller utførelse. Inspeksjonsorganer som utsteder anleggssertifikat eller levetidsforlengelse skal heller ikke ha

personlig eller økonomisk tilknytning til prosjekterende eller utførende foretak som kan påvirke evnen til uavhengige vurderinger.

Akkrediterte inspeksjonsorganer skal være akkreditert innenfor områder som er relevante og tilstrekkelige for de aktiviteter som inspeksjonsorganer skal foreta.

Akkrediterte inspeksjonsorganer skal informere Norsk Akkreditering og alle andre relevante akkrediterte inspeksjonsorganer om ethvert avslag på søknad om levetidsforlengelse og anleggssertifikat og om enhver suspensjon og tilbaketrekking av levetidsforlengelse og anleggssertifikat.

Sjømat Norge støtter videreføringen fra NYTEK-forskriftens §7, om at inspeksjonsorgan som skal foreta lokalitetsundersøkelser, utstede anleggssertifikat eller utstede bevis for levetidsforlengelse, skal være akkreditert som omtalt i bestemmelsens første ledd. Vi støtter også at bestemmelsen oppdateres i tråd med at ordningen med hovedkomponentbevis fases ut, og at det innføres en ordning for levetidsforlengelse.

Sjømat Norge støtter imidlertid ikke at nåværende krav og praksis, som innebærer at også forankringsanalysen skal være gjennomført av akkreditert inspeksjonsorgan, foreslås fjernet. Vi støtter derfor heller ikke at dagens ordning erstattes av et forslag om at akkreditert inspeksjonsorgan i stedet skal verifisere at forankringsanalysen oppfyller kravene i forskriften i forbindelse med at anleggssertifikatet utstedes. Dette har vi fått svært tydelige innspill på fra samtlige av våre berørte medlemsgrupperinger, både innenfor gruppene vare – og tjenesteprodusenter, og fra innehaverne. Dette er det en rekke årsaker til:

Fiskeridirektoratet skriver i høringsnotatet at «*Forankringsanalysen er en naturlig del av prosjekteringen, og det er ønskelig at forskriften legger bedre til rette for en mer hensiktsmessig flyt i prosjektgjennomføring for å utforme og etablere nye akvakulturanlegg.*» Dette er vi enige i, men vi mener samtidig at å fjerne kravet om at forankringsanalysen skal være akkreditert, ikke nødvendigvis vil bidra til en mer hensiktsmessig flyt i prosjektgjennomføringen. Sannsynligvis heller det motsatte. Vi har mottatt flere innspill som understreker forankringsanalysens grunnleggende betydning for akvakulturanlegget, og hvor viktig det er at nettopp denne blir gjort tilstrekkelig kunnskapsbasert og kvalitetssikret, tidlig nok i prosessen.

Det er lite hensiktsmessig, eller tids- og ressursbesparende for innehaver, dersom feil eller mangler ved forankringsanalysen ikke oppdages før seint i prosessen. Det viktigste for innehaver er å få gode praktiske ordninger rundt selve anleggssertifikatet. Dette bidrar forskriften langt på vei til. Slik prosessen omkring anleggssertifikatet i ny forskrift er lagt opp, skal forankringen allerede være lagt ut og innsisert på dette stadiet (ref. forslag til ny § 34). Dette støtter vi også. Men da er det for alle praktiske formål for seint å oppdage gjennom verifikasjonen, i forbindelse med at anleggssertifikatet skal utstedes, at forankringsanalysen ikke kan godkjennes. En slik oppdagelse seint i prosessen vil bli utfordrende både i tid og kostnader for innehaver, og i tillegg ofte utfordrende å håndtere for inspeksjonsorganet. All erfaring tilsier at en akkreditert forankringsanalyse har bidratt til å redusere denne utfordringen til et minimum.

Sjømat Norges medlemmer er opptatt av rømmingssikring, og av at den kvaliteten og tryggheten som gjennom år er bygd opp gjennom de tekniske kravene til utstyr og anlegg, må videreføres. Den akkrediterte forankringsanalysen er en meget viktig del av systemet for å ivareta nettopp dette. Erfaringer fra akkrediterte inspeksjonsorgan, som også i dag gjennom anleggssertifikatet bidrar til å verifisere at forankringsanalysen er utført akkreditert, tilsier at det ofte er en mer usikker kvalitet på forankringsanalyser de fra tid til annen mottar dersom den ikke er gjennomført akkreditert. Dagens ordning har i all hovedsak fungert svært godt, mye fordi de aktørene som er akkreditert for denne analysen innehar nødvendig kompetanse, forståelse,

erfaring og systemer for dette kompetansefeltet. At dette opprettholdes i fortsettelsen, vil, som i dag, bidra positivt også for den resterende del av prosjekteringen.

Fiskeridirektoratet sier i høringsnotatet at *«Fjerningen av kravet kan også resultere i at aktører med manglende kompetanse utfører forankringsanalyse noe som kan føre til negative konsekvenser for innehaver. Rømmingssikkerheten vil uansett være ivaretatt av verifiseringen av forankringsanalyse i anleggssertifikatordningen.»* For at dette utsagnet eventuelt skal kunne medføre riktighet, kreves det sammenlignet med dagens ordning, en stor tilleggsjobb fra inspeksjonsorganet som skal utstede anleggssertifikatet. Det vil ifølge disse aktørene kunne kreve innhenting av mer kompetanse, og i den enkelte sak, vil det også ofte innebære behov for innhenting av ekstra informasjon fra leverandører og innehaver, seint i prosessen. Dette vil kunne bli tidkrevende, og ende opp som «en propp i systemet». Sjømat Norge mener derfor at å flytte kravet om akkreditert forankringsanalyse fra de som gjennomfører forankringsanalysen, til det akkrediterte inspeksjonsorganet som skal utstede anleggssertifikatet, i realiteten stiller økte ressurs- og kompetansekrav til de som skal utstede anleggssertifikatet. Denne analysen vil ta minst like lang tid inne hos det akkrediterte inspeksjonsorganet som skal gi anleggssertifikatet, som den tiden det tar å få den akkreditert i utgangspunktet. De som utsteder anleggssertifikatet bruker i dag langt mindre ressurser på en forankringsanalyse som er akkreditert, selv om også dagens ordning innebærer en kontroll av at den faktisk er gjort akkreditert.

Fiskeridirektoratet påpeker i høringsnotatet blant annet følgende om de selskapene som i dag er akkreditert for å utføre forankringsanalyser: *«Disse vil fortsatt kunne tilby og levere forankringsanalyser som en tjeneste, men mister sin eksklusivitet ved at det også åpnes for at andre uten akkreditering kan utføre forankringsanalyser.»* Videre skriver de at: *«Til sist åpner fjerningen av kravet for at aktører med kompetanse innen forankringsanalyser av andre typer marine konstruksjoner, eksempelvis borerigger, vil få anledning til å tilby forankringsanalyser til akvakulturnæringen uten å måtte akkreditere seg.»* Sjømat Norge kan ikke se hvorfor dette eventuelt skulle være et vesentlig punkt i forhold til å fjerne akkrediteringskravet. «Eksklusiviteten» til de aktørene som i dag er akkreditert for denne typen analyser/inspeksjoner, ligger i at de har valgt å bli akkreditert for å kunne gjøre disse analysene. Herunder har de valgt å tilegne seg nødvendig og tilpasset kompetanse for disse oppgavene. Dessuten sikrer akkrediteringen en omforent og systematisk gjennomføring av analyser basert på spesifikke krav og bruken av tilhørende data.

Aktører som har spesialkompetanse på andre typer marine konstruksjoner vil, dersom de selv ønsker dette, og tilegner seg eventuell nødvendig tilleggskompetanse knyttet til akvakultur, ha alle muligheter til selv å kunne bli akkreditert for forankringsanalyser knyttet til ulike/andre typer akvakulturkonstruksjoner, dersom de selv ønsker dette. De vil også fortsatt kunne prosjektere uten å være akkreditert, men vil da eventuelt måtte kjøpe den akkrediterte tjenesten av et inspeksjonsorgan som er akkreditert for forankringsanalyser. Dette er fullt mulig og et valg de selv kan ta.

Forankringsanalysen er en del av prosjekteringen, eller er en verifikasjon av denne, men den er samtidig særlig grunnleggende for anlegget. Vi mener at dagens krav om at denne analysen skal være gjennomført av et akkreditert inspeksjonsorgan, jfr. NYTEK-forskriften § 7, er en viktig del av årsaken til at det er langt færre rømmingshendelser som skyldes teknisk svikt i dag, enn før vi fikk NYTEK-forskriften. Det er derfor ikke urimelig å kreve en ekstra kontroll omkring denne delen av prosjekteringen. Sjømat Norge mener at det vil være svært uheldig å «skrote» en ordning som både utstysprodusentene, de akkrediterte og innehaverne av akvakulturanleggene er enige om at er en svært viktig ordning som har fungert etter hensikten. Vi ber derfor om at dagens ordning

på dette punktet, som innebærer at det akkrediterte inspeksjonsorganet for forankringsanalyser også i fortsettelsen må ha anledning til å delta i prosjektering, ikke må endres.

Sjømat Norge foreslår på denne bakgrunn at § 27, første ledd også må kreve akkreditert forankringsanalyse:

Inspeksjonsorganer som skal foreta lokalitetsundersøkelser, utføre forankringsanalyser, utstede anleggssertifikat eller utstede bevis for levetidsforlengelse, skal være akkreditert etter gjeldende norsk europeisk standard, nasjonal standard i EØS-området eller internasjonal akkrediteringsstandard for inspeksjonsorgan.

Kapittel 7. Produktsertifisering og levetidsforlengelse

§36 Vilkår for levetidsforlengelse

Før utstedelse av bevis for levetidsforlengelse skal akkreditert inspeksjonsorgan:

- a) foreta nødvendige undersøkelser av hovedkomponenten eller representative konstruksjonsdeler i forankringssystemet,*
- b) fastsette hovedkomponentens eller konstruksjonsdelens tilstand på tidspunkt for verifikasjon med tilstrekkelig hensyn til usikkerhet og*
- c) fastsette forventet svekkelse av hovedkomponentens eller konstruksjonsdelens kapasitet og bestandighet med tilstrekkelig hensyn til usikkerhet.*

Akkreditert inspeksjonsorgan kan bare utstede bevis for levetidsforlengelse for en gitt periode dersom inspeksjonsorganet har verifisert at:

- a) hovedkomponenten eller konstruksjonsdelen oppfyller krav i §11, §13 og kapittel 5 i den gitte perioden for levetidsforlengelse,*
- b) hovedkomponenten eller konstruksjonsdelen oppfyller krav i §15 og*
- c) det foreligger brukerhåndbok som er oppdatert med nye relevante krav til vedlikehold og kassering. Bevis for levetidsforlengelse skal ha gyldighetsperiode på minimum to år, og kan ikke overstige fem år.*

Sjømat Norge mener det er positivt og støtter at NYTEK22 åpner for levetidsforlengelse, med kriterier og metodikk i normativt vedlegg i NS 9415:21, for hovedkomponenter og representative konstruksjonsdeler i forankringssystemet. Vi støtter også at utstedelse av bevis for levetidsforlengelse kan gjøres av akkreditert inspeksjonsorgan, noe som ikke minst er viktig og nyttig, f.eks. i situasjoner der produsenten ikke lenger eksisterer, ref. den gamle ordningen med hovedkomponentbevis.

I situasjoner og for produkter der produsent eller leverandør fortsatt er fullt operative, vil vi likevel mene at det er disse som har best kjennskap til et produkt og dets egenskaper, og at det vil være de som reelt sett best kan vurdere videre levetid. Det vil også være disse som er i best situasjon til å kunne vurdere nødvendige endringer i brukerhåndboken, og derfor også til å sørge for at «det foreligger brukerhåndbok som er oppdatert med nye relevante krav til vedlikehold og kassering.» Sjømat Norge foreslår på denne bakgrunn at forskriften må åpne for at også produsenter med sertifiserte produkter, gjennom vilkårene i sin sertifisering, også får mulighet til å vurdere og utstede bevis for levetidsforlengelse for egne, tidligere sertifiserte produkt.

Kapittel 8. Anleggssertifikat

§38 Vilkår for utstedelse av anleggssertifikat

Vilkår for utstedelse av anleggssertifikat er at akkreditert inspeksjonsorgan har verifisert at:

- a) akvakulturanlegget oppfyller kravene i § 11,*
- b) akvakulturanleggets komponenter oppfyller kravene i § 12,*
- c) forankrings- og posisjoneringssystem oppfyller kravene i § 21,*

- d) forankringsanalyse oppfyller kravene i §§ 22 og 23,
- e) utleggsrapport og rapport etter forankringsinspeksjon oppfyller kravene i § 24,
- f) nødvendige produktsertifikat jf. § 32, levetidforlengelser jf. § 35 og hovedkomponentbevis foreligger,
- g) lokalitetsrapport foreligger jf. § 9,
- h) akvakulturanleggets komponenter er i teknisk forsvarlig stand og er montert i henhold til brukerhåndbok.

Dersom akvakulturanlegget ikke brukes til akvakultur på tidspunktet for utstedelse av anleggssertifikat, kan vilkåret i første ledd bokstav h fravikes. Da gjelder i stedet følgende krav:

- 1) innehaver skal etter prosedyre fra akkreditert inspeksjonsorgan dokumentere at akvakulturanleggets komponenter er i teknisk forsvarlig stand og er montert i henhold til brukerhåndbok,
- 2) akkreditert inspeksjonsorgan skal i rimelig utstrekning verifisere den fremlagte dokumentasjonen før utstedelse av anleggssertifikat,
- 3) senest 30 dager etter at anleggssertifikat er utstedt skal akkreditert inspeksjonsorgan ha foretatt en verifikasjon av at akvakulturanleggets komponenter er i teknisk forsvarlig stand og er montert i henhold til brukerhåndbok og
- 4) dersom verifikasjon i henhold til nummer 3 ikke er foretatt innen 30 dager etter at anleggssertifikat er utstedt, skal akkreditert inspeksjonsorgan trekke tilbake anleggssertifikatet og melde fra til Fiskeridirektoratet på den måte direktoratet bestemmer.

Dersom akkreditert inspeksjonsorgan avdekker avvik gjennom verifikasjon i henhold til første ledd bokstav h eller andre ledd, skal disse lukkes innen en rimelig frist satt av akkreditert inspeksjonsorgan. Denne type avvik er ikke til hinder for utstedelse av anleggssertifikat. Dersom påpekte avvik ikke lukkes før fastsatte frister skal akkreditert inspeksjonsorgan trekke tilbake anleggssertifikatet og melde fra til Fiskeridirektoratet på den måte direktoratet bestemmer.

Dersom akkreditert inspeksjonsorgan avdekker vesentlige avvik gjennom verifikasjon etter første ledd bokstav h eller andre ledd nummer 2 skal anleggssertifikat ikke utstedes før disse er lukket. Dersom akkreditert inspeksjonsorgan avdekker vesentlige avvik gjennom verifikasjon etter andre ledd nummer 3 skal akkreditert inspeksjonsorgan trekke tilbake anleggssertifikatet og melde fra til Fiskeridirektoratet på den måte direktoratet bestemmer.

Generelle kommentarer knyttet til § 38

Sjømat Norge er fornøyd med at forskriftsutkastet viderefører ordningen med anleggssertifikat. Den foreslåtte ordningen oppfattes, forutsatt noen viktige endringer i andre ledd, å kunne bli mer fleksibel enn dagens ordning. Dette er en fleksibilitet som har vært etterspurt av ulike aktører i havbruksnæringen i mange år. Vi støtter derfor hovedlinjene i forslaget, men understreker behovet for at noen viktige endringer i vilkårene i andre ledd, punktene 1) og 3), må komme på plass. Disse endringene er i korthet knyttet til at anleggssertifikatet må kunne utstedes basert på utlagt og inspisert forankring, men før montering av anlegget for øvrig. Videre må verifikasjonen av utlagt anlegg knyttes opp mot utsett av fisk og ikke utstedelsesdato for anleggssertifikatet.

På side 36 i høringsnotatet står følgende: «Som tidligere nevnt, innebærer forskriftsforslaget en videreføring av dagens ordning med anleggssertifikat, men med noen endringer for å gi økt fleksibilitet, samt for å ivareta andre endringer som følge av forskriftsforslaget.» Sjømat Norge oppfatter ikke at de påpekte endringsforslagene i andre ledd 1) og 3) bidrar med den nødvendige fleksibiliteten.

Bakgrunnen for at flere av deltakerne i Fiskeridirektoratets innspillmøter høsten 2018 tok til orde for mer fleksible løsninger, både knyttet til utstedelse og til oppdatering av anleggssertifikatet, var erfaringer fra dagens ordning, som i praksis ikke har fungert tilstrekkelig

hensiktsmessig. Verken for innehaver eller for de akkrediterte. For innehavers del har det særlig vært knyttet utfordringer til at ordningen krever inspeksjon av hele eller deler av et ferdig montert anlegg på lokaliteten før anleggssertifikat kan gis. I tillegg har det vært utfordringer knyttet til at det ikke har vært mulig å sette ut fisk i et utlagt anlegg før et anleggssertifikat formelt er på plass. Blir smolten av biologiske årsaker forsinket fra settefiskanlegget, vil dagens ordning kunne bety at et anlegg blir stående tomt i sjøen i lengre tid, og utløser behov for reinhold, vedlikehold mv. før det kan tas i bruk. Blir fisken i motsatt fall leveringsklar tidligere enn forventet, kan det oppstå tidsnød og utfordringer knyttet til behovet for å få fisk i sjøen før et anleggssertifikat enda formelt er på plass. Tilsvarende situasjoner kan også oppstå som følge av biologisk betingede endringer/forsinkelser på andre lokaliteter, eller fordi sertifiseringsprosessen av ulike årsaker tar lengre tid enn forutsatt. For alle disse situasjonene bidrar dagens ordning til manglende fleksibilitet, praktiske og biologiske utfordringer, og til uforutsigbarhet både for innehavere og vare- og tjenesteprodusenter. Dagens ordning mangler i tillegg fleksibilitet i forhold til situasjoner der det er ønske om å fornye anleggssertifikatet for brakklagte lokaliteter i beredskap, i tilfeller der utløpsdato for anleggssertifikatet kommer under ordinær drift, og i tilfeller der sertifiseringsprosessen av ulike årsaker går utover utløpsdato for anleggssertifikatet.

Det var blant annet slike forhold, i tillegg til de forhold som Fiskeridirektoratet selv nevner i høringsnotatet, som de ulike aktørene i havbruksnæringen ønsket at en revisjon av NYTEK-forskriften nå skulle bidra til å løse.

Kommentar knyttet til § 38, første ledd punkt d)

I § 38, første ledd punkt d), hvor det står at «*forankringsanalyse oppfyller kravene i §§ 22 og 23*», bør dette endres til «*forankringsanalyse foreligger iht §§ 22 og 23*» Dette forutsetter akkrediteringskrav på forankringsanalyser.

Kommentarer knyttet til §38, andre ledd punkt 1)

Som nevnt over, oppfatter Sjømat Norge at den foreslåtte endringen i bestemmelsens andre ledd punkt 1), kunne bidratt godt i riktig retning for å gi nødvendig fleksibilitet. Forslaget innebærer at anleggssertifikatet kan gis før et anlegg tas i bruk, basert på utlagt og kontrollert forankring, samt akkreditert kontroll av at forskriftens bestemmelser knyttet til prosjektering og dokumentasjon fra innehaver foreligger. Når ordningen som foreslås samtidig forutsetter at «*innehaver skal etter prosedyre fra akkreditert inspeksjonsorgan dokumentere at akvakulturanleggets komponenter er i teknisk forsvarlig stand og er montert i henhold til brukerhåndbok*», (vår understreking), faller hensiktsmessigheten og fleksibiliteten bort. Da ligger det i praksis fortsatt inne et krav om at anlegget må være lagt ut og inspisert før anleggssertifikat kan gis. Og slik ordlyden nå er, oppfatter vi dessuten at det ikke lenger er snakk om at minst en merd må være lagt ut, men at alle akvakulturanleggets komponenter «er montert». Med denne forutsetningen er det vanskelig å se at den foreslåtte endringen faktisk bidrar til økt fleksibilitet. Den innebærer i stedet krav om dokumentasjon fra innehaver på at anlegget er i teknisk forsvarlig stand, og er montert i henhold til brukerhåndbok før anleggssertifikat kan gis. I tillegg til denne erklæringen fra innehaver, skal anlegget etter utstedelse av anleggssertifikatet inspiseres av akkreditert inspeksjonsorgan innen 30 dager, med sanksjonsmuligheter, herunder mulighet for å trekke tilbake anleggssertifikatet ved alvorlige avvik. (Ref. andre ledd 3))

Sjømat Norge vil her gjenta «kortversjonen» av tidligere innspill, der vi har foreslått at innehaver forut for, og som en del av den dokumentasjonen det akkrediterte inspeksjonsorganet skal vurdere før anleggssertifikatet utstedes, sender inn nødvendig dokumentasjon på at anleggets komponenter er i teknisk forsvarlig stand, og vil bli montert i henhold til brukerhåndbok. Det ble i våre innspill forutsatt at bedriftens prosedyre for egen inspeksjonskontroll av utlagt anlegg skulle

være en del av dokumentasjonen som innehaver sender inn til det akkrediterte organet. Her følger kortversjonen/sammendraget av vårt innspill:

1. *Oppdretter sender inn ferdig prosjektert oppsett for lokaliteten med tilhørende dokumentasjon til det akkrediterte inspeksjonsorganet som skal utstede anleggssertifikat*
 - *Inkl. oppdretters rutiner for godkjenning av valg av ekstrautstyr for bruk på lokaliteten*
2. *Dokumentasjon går gjennom og kontrolleres og evt. avvik lukkes*
3. *Anleggets forankring legges ut, utlegg kontrolleres (inkl. visuell inspeksjon) og rapporter sendes til leverandøren av forankringsanalysen. As-built / samsvars dokumentasjon utstedes av akkreditert leverandør av forankringsanalyse (kan evt. igangsettes før 1. og 2. er utført)*
4. *As-built dokumentasjon, inklusive utleggsrapport og inspeksjonsrapport, sendes inn til det akkrediterte inspeksjonsorganet*
5. *Anleggssertifikat utstedes når 1.-4. er gjennomført*
6. *Oppdretter monterer øvrige komponenter i anlegget "fortløpende" basert på kravene i brukerhåndbøkene, fortøyningsanalysen og anleggssertifikatet.*
7. *Det akkrediterte inspeksjonsorganet som utstedte anleggssertifikatet kontrollerer utlagt anlegg innen 30 dager etter første utsett av fisk*

Sjømat Norge foreslår på denne bakgrunn at andre ledd 1) endres slik: «*innehaver skal etter prosedyre fra akkreditert inspeksjonsorgan dokumentere at akvakulturanleggets komponenter er i teknisk forsvarlig stand og vil bli montert i henhold til brukerhåndbok*»

Da er det lagt til rette for at anlegget kan monteres og legges ut i henhold til krav i forskrift, brukerhåndbøker og forutsetningene i anleggssertifikatet, når nødvendig utstyr er på plass, og tilpasset optimalt utsettstidspunkt for første fisk som skal i sjøen. Denne endringen mener vi i langt større grad vil bidra til å løse utfordringene med dagens ordning, og dessuten bidra til å få på plass nødvendig fleksibilitet og forutsigbarhet for alle aktørene. Innehaver har så langt vi erfarer, og i likhet med de andre aktørene og Fiskeridirektoratet, et genuint ønske om at sikkerheten på anlegget skal være tilstrekkelig ivaretatt og i henhold til forskriftens krav.

I sitt høringsnotat skriver Fiskeridirektoratet følgende: «*For å bøte på utfordringene med dagens inspeksjoner foreslås det at dersom et akvakulturanlegg ikke brukes til akvakultur på tidspunktet for utstedelse av anleggssertifikat, så kan anleggssertifikat utstedes uten at akkreditert inspeksjonsorgan har foretatt inspeksjon av anlegget. Innehaver skal da utføre en inspeksjon som skal dokumenteres ved en egenerklæring i et skjema utarbeidet av akkreditert inspeksjonsorgan. Akkreditert inspeksjonsorgan skal i rimelig utstrekning verifisere dokumentasjonen av innehavers inspeksjon før utstedelse av anleggssertifikat. I etterkant av utstedelsen skal akkreditert inspeksjonsorgan foreta én inspeksjon. På denne måten sikrer man kontroll av om anlegget er montert i henhold til krav på utsettstidspunkt. I tillegg vil inspeksjon utført av akkreditert inspeksjonsorgan foretas på et tidspunkt hvor man har tilstrekkelig grunnlag for å verifisere om akvakulturanleggets komponenter er i teknisk forsvarlig stand og montert i henhold til brukerhåndbok ettersom anlegget inneholder flere komponenter på dette tidspunktet.*»

Kommentaren illustrerer godt hvordan den foreslåtte løsningen i 1) vil kunne bidra til å redusere noen utfordringer i dagens ordning (f.eks. kapasitetsutfordringer hos de akkrediterte, og at det kun er en merd på anlegget i forbindelse med verifikasjon). Den løser så langt vi kan se derimot ikke innehavers utfordringer knyttet til biologiske og praktiske forhold i vesentlig grad. Dette kan vårt endringsforslag andre ledd 1) bidra til på en god måte.

Vårt endringsforslag vil også fortsatt bidra til å oppfylle de fordelene Fiskeridirektoratet framholder ved den foreslåtte ordningen på side 9 i høringsnotatet: «*Fordelene ved en slik løsning er at innehaver får ansvar for at eget anlegg oppfyller forskriftens krav før det settes fisk i anlegget. Dette vil på sikt kunne øke innehavers bevissthet om sitt ansvar etter forskriften, samt føre til økt*

kompetanse hos innehaver uten at det vil gå på bekostning av rømmingssikkerheten. Dette forutsetter at prosedyrene fra akkreditert inspeksjonsorgan er tilstrekkelige og etterleves. Akkreditert inspeksjonsorgan vil også i større grad enn ved NYTEK-forskriften verifisere at krav til teknisk forsvarlig stand og montering er oppfylt.»

Kommentarer knyttet til §38, andre ledd 3)

Sjømat Norge støtter ikke forslaget om at «senest 30 dager etter at anleggssertifikat er utstedt skal akkreditert inspeksjonsorgan ha foretatt en verifikasjon...» Bakgrunnen for dette er at en slik bestemmelse verken vil gi nødvendig fleksibilitet i forhold til montering av anlegg, eller løse praktiske og kjente biologiske utfordringer og tidspress i forbindelse med utsett av fisk. Dette er utfordringer som erfaringsmessig vil oppstå. Sjømat Norge fastholder derfor tidligere forslag om at tidsfristen må knyttes til tidspunktet for første utsett av fisk i anlegget. Vi foreslår derfor å endre andre ledd 3) og 4) slik:

3) senest 30 dager etter at første fisk er satt i sjøen skal akkreditert inspeksjonsorgan ha foretatt en verifikasjon av at akvakulturanleggets komponenter er i teknisk forsvarlig stand og er montert i henhold til brukerhåndbok og

4) dersom verifikasjon i henhold til nummer 3 ikke er foretatt innen 30 dager etter at første fisk er satt i sjøen, skal akkreditert inspeksjonsorgan trekke tilbake anleggssertifikatet og melde fra til Fiskeridirektoratet på den måte direktoratet bestemmer.

Sjømat Norge mener at ved å knytte tidsfristen for verifikasjon av et utsatt anlegg fra tidspunkt for utstedelse av anleggssertifikatet, til tidspunkt for utsett av første fisk, løses en rekke kjente utfordringer. Innehaver får klargjort og selv inspisert anlegget tilpasset tidspunktet for utsett av fisk. Inspeksjonsorganet får mulighet til å verifisere et anlegg som er representativt og klargjort og igangsatt for drift, herunder med relevant ekstrautstyr på plass. Fisken kan settes ut når den er biologisk klar for å settes i sjøen. Så lenge innehaver blir pålagt å varsle det akkrediterte inspeksjonsorganet når første fisk settes i sjøen, bidrar denne ordningen til forutsigbarhet og fleksibilitet både for innehaver og inspeksjonsorgan. Aktørene vil i langt større grad unngå å havne i «kapasitets- eller tidsnød», og næringen får den nødvendige fleksibiliteten som den har manglet i dagens ordning. Klargjøringen av anlegget, egen inspeksjon (i h.h. t. innehavers prosedyre, som altså vil være en del av dokumentasjonskontrollen før utstedelse av anleggssertifikatet), samt utsettet av fisk, kan styres etter når fisken er klar for utsett og nødvendig brønnbåttransport mv er på plass. Fordelen og prinsippet som Fiskeridirektoratet påpeker ved å foreslå en ordning med utstedelse av anleggssertifikat før akkreditert verifikasjon av utlagt anlegg, vil fortsatt være ivaretatt: «Fordelene ved en slik løsning er at innehaver får ansvar for at eget anlegg oppfyller forskriftens krav før det settes fisk i anlegget.» Dette vil gjelde uavhengig av om innehavers inspeksjon av anlegget før utsett av fisken, og i henhold til egen prosedyre, skjer før eller etter utstedelse av anleggssertifikatet. Mulige ulemper som påpekt i høringsnotatet vil ikke endres, men fleksibiliteten blir, som beskrevet over, en helt annen dersom montering og egeninspeksjon kan gjennomføres etter at anleggssertifikatet er utstedt. Den foreslåtte endringen i ordningen vil ikke nødvendigvis endre Fiskeridirektoratets forslag i høringsnotatet om at «Innehaver skal da utføre en inspeksjon som skal dokumenteres ved en egenerklæring i et skjema utarbeidet av akkreditert inspeksjonsorgan.» Denne dokumentasjonen vil imidlertid komme til det akkrediterte organet på et senere tidspunkt.

I noen tilfeller vil det være hensiktsmessig å fornye anleggssertifikatet på lokaliteter som er brakklagt (under brakkleggingsperioden). Dette kan være gunstig hvis man ønsker å ha lokaliteter i beredskap i tilfelle akutte situasjoner oppstår (algeangrep, sykdomsutbrudd, luseutfordringer, etc.). Den endringen vi foreslår mener vi også vil kunne ivareta, og gi nødvendig fleksibilitet, i disse tilfellene.

Kommentarer knyttet til §38, fjerde ledd

I bestemmelsens 4. ledd foreslås det at vesentlige avvik i forbindelse med verifikasjon av utlagt anlegg skal medføre tilbaketrekking av anleggssertifikatet. Dette kan ikke medføre en automatisk / umiddelbar tilbaketrekking, men må i samsvar med definisjonen av «vesentlig avvik», åpne for at innehaver kan iverksette umiddelbare korrigerende tiltak. Dette bør framgå av forskriftsteksten.

§42 Anleggssertifikatets gyldighet

Anleggssertifikatet er gyldig i fem år fra utstedelsesdato. Ved oppdatering av eksisterende anleggssertifikat endres ikke opprinnelig utløpsdato.

Akvakulturanlegg skal til enhver tid være i samsvar med forutsetningene i anleggssertifikatet

Sjømat Norge støtter at anleggssertifikatet fortsatt gis en gyldighet på 5 år fra utstedelsesdato. Vi er også positive til at bestemmelsen gjennom sin ordlyd i andre ledd har til hensikt å ta «høyde for at hovedkomponentbevis, levetid i produktsertifikat og levetidsforlengelser kan utløpe, og at man da har behov for et nytt eller oppdatert anleggssertifikat.»

Sjømat Norge har også fått innspill om at det er behov for en dispensasjonsadgang som innebærer mulighet for å søke om en forlengelse av anleggssertifikatets gyldighet for en kortere periode, f.eks. for en periode på inntil 6 måneder, dersom uforutsette forhold knyttet til driften skulle oppstå og tilsi at dette er nødvendig. Å kreve full fornyelse av et anleggssertifikat i en slik situasjon vil kunne være svært lite hensiktsmessig av flere årsaker. Blant annet vil det kunne være vanskelig under slike forhold å foreta større planlagte endringer, utskiftninger eller utbedringer av utstyr mv, i forbindelse med en slik fornyelse. Resultatet vil i verste fall kunne bli at det velges dårligere løsninger enn man ellers hadde planlagt eller ønsket. Innvilgelse av en dispensasjonssøknad vil selvsagt måtte forutsette at en kontroll av anlegget ikke avdekker vesentlige avvik eller avvik som ikke kan korrigeres på en god måte.

Kapittel 9. Krav til bruk, vedlikehold, tiltak ved avvik og varslingsplikt mv.

§44 Montering, tilpasning, bruk og vedlikehold

Akvakulturanlegget skal til enhver tid være i forsvarlig teknisk stand. Komponenter som inngår i akvakulturanlegget skal:

a) til enhver tid være montert riktig sammen og tilpasset hverandre i samsvar med krav i denne forskriften, brukerhåndbøker og anleggssertifikat.

b) brukes og vedlikeholdes i samsvar med krav oppstilt i brukerhåndbok, jf. § 16.

Sjømat Norge har ingen kommentarer til forslaget utover at vi er usikre på om anleggssertifikatet i denne sammenhengen faktisk er et styrende dokument, eller om kravet i a) kanskje heller burde være at komponentene skal være i samsvar med anleggssertifikatet heller enn med krav i anleggssertifikatet.

§46 Krav om sertifisering for kontroll og reparasjon av notpose, notpanel, dukpose og dukpanel

Tjenesteprodusent som skal foreta kontroll og reparasjon av notpose, notpanel, dukpose og dukpanel skal ha sertifiseringsdokument utstedt av akkreditert sertifiseringsorgan jf. § 27.

Sertifiseringsdokumentet skal som minimum inneholde følgende opplysninger:

- a) tjenesteprodusentens navn, adresse og organisasjonsnummer;*
- b) sertifiseringsorganets navn, logo, adresse, akkrediteringsnummer og underskrift;*
- c) et unikt nummer for sertifiseringsdokumentet;*
- d) dato for utstedelse av sertifikatet;*

- e) hvilke normative dokument virksomheten er sertifisert i henhold til og
f) hvilke tjenester virksomheten er sertifisert for.

Sjømat Norge antar at bestemmelsen kun er tenkt å gjelde for de nevnte komponentene så lenge de fungerer som en rømmingsbarriere/innhegning, og ikke dersom de brukes for andre formål, eller i realiteten er å betrakte som et ekstrautstyr. Det bør i så fall vurderes om det er behov for å klargjøre dette i forskriftsteksten, eller om definisjonene i § 4 ivaretar avklaringen i tilstrekkelig grad.

§47 Krav til kontroll og reparasjon av notpose, notpanel, dukpose og dukpanel

Notpose, notpanel, dukpose og dukpanel skal ha servicekort utstedt av sertifisert tjenesteprodusent, jf. § 46, senest 24 måneder etter oppstart av bruk og ved bruk utover den levetiden som er lagt til grunn i produktsertifikat.

Vilkår for å utstede servicekort er at sertifisert virksomhet har:

- a) foretatt kontroll og nødvendig reparasjon av hele notposen, notpanelet, dukposen eller dukpanelet og
- b) godtgjort at notposen, notpanelet, dukposen eller dukpanelet oppfyller kravene i § 11 og § 18 og krav i brukerhåndbok, jf. § 16.

Servicekortet skal inneholde følgende opplysninger:

- a) den sertifiserte tjenesteprodusentens navn, adresse og underskrift,
- b) sertifiseringsdokumentets identifikasjon for den sertifiserte virksomheten,
- c) identifikasjon av notposen, notpanelet, dukposen eller dukpanelet,
- d) resultater fra kontroll og reparasjoner,
- e) utfyllende beskrivelse av skaders plassering og omfang,
- f) utfyllende beskrivelse av reparasjoner,
- g) gyldighetsperiode for servicekort.

Sertifisert tjenesteprodusent fastsetter gyldighetsperioden for servicekortet. Gyldighetsperioden for servicekortet kan være inntil 24 måneder. Sertifisert tjenesteprodusent kan forlenge gyldighetsperioden for servicekortet eller for produktsertifikatet med inntil 4 måneder dersom sertifisert tjenesteprodusent har foretatt kontroll som viser at notposen, notpanelet, dukposen eller dukpanelet er i tilfredsstillende stand.

Dersom innehaver har, eller burde ha, kjennskap til skade ved notpose, notpanel, dukpose eller dukpanel som kan medføre fare for rømming av fisk, skal innehaver sikre at sertifisert tjenesteprodusent snarest mulig foretar kontroll og eventuelt reparasjon av den aktuelle komponenten. Lokale og midlertidige utbedringer som er nødvendige for å hindre rømming av fisk mens notposen, notpanelet, dukposen eller dukpanelet er i bruk, anses ikke som reparasjon etter bestemmelsen. Lokale og midlertidige utbedringer som er utført på en notpose, notpanel, dukpose eller dukpanel skal enten kontrolleres og godkjennes av, eller repareres av sertifisert tjenesteprodusent.

Dokumentasjon av kontroll, reparasjon og godkjenning av utbedring skal følge den aktuelle notposen, notpanelet, dukposen eller dukpanelet. Sertifisert tjenesteprodusent skal vurdere om utbedring eller reparasjon påvirker gyldighetsperiode for servicekortet eller resterende dimensjonerende brukstid for produktsertifikat, og om nødvendig nedjustere denne.

Sjømat Norge mener det er uheldig at forslaget begrenser muligheten for sertifisert tjenesteprodusent til å kunne forlenge gyldighetsperioden for servicekortet eller for produktsertifikatet med mer enn inntil 4 måneder. Bakgrunnen for dette er at 4 måneder ikke vil være like hensiktsmessig for alle arter. Kveite er eksempel på en art der en ytterligere forlengelse

av gyldighetsperioden enn den foreslåtte ville være hensiktsmessig ut fra artens produksjonssyklus. Dette er forhold bestemmelsen må ta høyde for.

Forespørsel om innspill

Fiskeridirektoratet sier på side 34 at «Det er ønskelig med innspill til kostnadsendringer som følge av formalisering av kravet til prosjektering av akvakulturanlegg.» Dette har det dessverre ikke vært mulig å gjøre en faktisk beregning av.

Forslag til endringer i forskrift 20. desember 2013 nr. 1675 om reaksjoner, sanksjoner med mer ved overtredelse av akvakulturloven

Hjemmel: Fastsatt av Fiskeri- og kystdepartementet (nå Nærings- og fiskeridepartementet) 20. desember 2013 med hjemmel i lov 17. juni 2005 nr. 79 om akvakultur (akvakulturloven) § 27, § 28, § 29, § 29a, og § 30. I forskrift 20. desember 2013 nr. 1675 om reaksjoner, sanksjoner med mer ved overtredelse av akvakulturloven gjøres følgende endringer:

§ 7 bokstav e skal lyde:

Forskrift om krav til teknisk standard for akvakulturanlegg for fisk i sjø, innsjø og vassdrag § 37, § 38, § 43, § 44 og § 45.

Sjømat Norge har ingen kommentarer til endringsforslaget.

Forslag til endringer i forskrift 17. juni 2008 nr. 822 om drift av akvakulturanlegg (akvakulturdriftsforskriften)

Hjemmel: Fastsatt av Fiskeri- og kystdepartementet (nå Nærings- og fiskeridepartementet) 17. juni 2008 med hjemmel i lov 17. juni 2005 nr. 79 om akvakultur (akvakulturloven) § 1, § 2, § 3, § 4, § 5, § 6, § 10, § 11, § 12, § 13, § 17, § 21, § 22 og § 24, lov 19. desember 2003 nr. 124 om matproduksjon og mattrygghet mv. (matloven) § 7, § 8, § 14, § 15 og § 19, jf. delegeringsvedtak 19. desember 2003 nr. 1790 og lov 19. juni 2009 nr. 97 om dyrevelferd § 6, § 8, § 9, § 12, § 19, § 23, § 24 og § 25, jf. delegeringsvedtak 11. juni 2010 nr. 814. I forskrift 17. juni 2008 nr. 822 om drift av akvakulturanlegg gjøres følgende endringer:

§ 4 bokstav t skal lyde:

Produksjonshet: innhegning, merd, kar, dam, bur, poser, avstengning og lignende.

§ 37 fjerde ledd første punktum skal lyde:

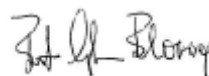
Maskeåpning i notpose og notpanel skal være tilpasset fiskens størrelse, slik at fisken ikke kan slippe gjennom notpose eller notpanel

Sjømat Norge har ingen kommentarer til endringsforslaget utover de vi allerede har gitt til NYTEK22 § 18.

Vennlig hilsen
Sjømat Norge

Direktør Miljø og helse

Fagsjef Miljø og helse